

[Lone Dybkjær]

Mere principielt skal jeg blot sige, at vi naturligvis også er tilhængere af det frie sygehusvalg. Vi vil under udvalgsarbejdet – men jeg vil også godt nævne det her – rejse spørgsmålet om Rigshospitalets fremtidige muligheder. Af et svar fra sundhedsministeren til udvalget, bilag 43, om udviklingen på Rigshospitalet fremgår det, at der åbenbart i går skulle have været et møde om handlingsplanen, og jeg vil da godt bede ministeren enten i dag eller under udvalgsarbejdet redegøre for, hvordan det går med Rigshospitalet. Hvis Rigshospitalet skal have en central placering her i landet, og det er vi tilhængere af, er det naturligvis også nødvendigt, at det får tilstrækkeligt gode arbejdsvilkår.

Vi er også tilfredse med, at specialhospitalet nu er blevet indarbejdet i lovforslaget. Vi, der har kontakt med de forskellige grupper, ved, hvor stor usikkerhed der har været om disse specialhospitalet, og hvor meget det har præget de mennesker, som var afhængige af at kunne benytte dem. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at det nu bliver lovfæstet på den måde, som det er foreslået.

Jeg skal slutte med et par enkelte mere principielle betragtninger om sygehusvæsenet og sygehusplanlægningen.

Når man diskuterer det danske sygehus- og sundhedsvæsen med folk, får det i virkeligheden ganske forskellige skudsmål. Jeg tror, at det er karakteristisk, at folk, der er kommet tilbage fra eller stadig bor i udlandet, gennemgående er ganske tilfredse med det danske sundhedsvæsen og naturligvis også med den gratis behandling. Jeg mener altså derfor, at der som udgangspunkt trods alt er et grundlag for, at sygehusvæsenet måske i højere grad kunne blive helt fremragende. Grundlaget er til stede, men jeg tror også, at hvis man på nuværende tidspunkt spurgte de mennesker, der under en eller anden form, f.eks. som patienter, er i kontakt med sygehusvæsenet, ville de nok ikke kalde det fremragende, men jeg mener i virkeligheden godt, at det kunne blive det. Det har trods alt noget at gøre med styringen af hele hospitalsvæsenet, selv om der bredt taget er sket store forandringer inden for væsenet i de senere år.

Udgangspunktet for, hvor mange eller få hospitaler vi skal have, må efter vores opfattelse være, at der skal være et tilstrækkeligt under-

lag til, at de behandlinger, der foregår, har mere eller mindre karakter af rutine, dvs. at vi må koncentrere de sjældne sygdomstilfælde på meget få hospitaler, men de mere almindelige sygdomstilfælde er det klart at man kan sprede; det må alt andet lige være det trykkest for patienterne. Jeg er fuldstændig overbevist om, at en patient altid gerne vil være sikker på at komme på et hospital, hvor man har optimale muligheder for behandling.

Med det udgangspunkt kan man godt spørge sig selv, dels om vi har nået det rigtige her i landet, dels om vi styrer tingene på en tilstrækkelig hensigtsmæssig måde. Der har været nogen tilbøjelighed til en meget overordnet styring af sygehus- og sundhedsvæsenet, uden at man i virkeligheden for alvor har taget tilstrækkelig moderne styringsmetoder i anvendelse. Jeg tror derfor, at man må foretage et valg mellem enten at gøre de enkelte sygehuse – for nu at koncentrere sig om dem – langt mere selv bærende for ikke at sige måske i det lange løb selvejende eller anvende nogle mere moderne styringsmetoder. I en lang række andre institutioner er det faktisk muligt at nedbringe ventelister ved hjælp af moderne styringssystemer, og man kan godt spørge sig selv, om man har fået tilstrækkeligt med moderne styringsmidler ind i sygehusvæsenet, sådan som det fungerer i øjeblikket.

Det er klart, at det frie sygehusvalg kan betyde, at man får taget flere metoder i brug, og det vil i hvert fald være en god ting for udviklingen, men jeg tror altså, at det ganske afgørende er – og det skal være min afsluttende bemærkning – at vi får diskuteret styringsmulighederne, og hvordan det langsigtede perspektiv på området egentlig kan og bør være.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Det, der får mig herop, er bemærkningerne fra både CD og De Radikale, altså spørgsmålet om, hvem der skal være med i det frie sygehusvalg. I Fremskridtspartiet må vi nok være ærlige og sige, at vi er godt tilfredse med, at specialsygehuset er med. Man har åbenbart i dette tilfælde lyttet til vor holdning, og det skal ministeren da kun have ros for.

Derudover må jeg sige, at forslagens bestemmelser om kørselsgodtgørelse osv. også er helt i orden, men jeg vil nok sige, at det efter vores